

Η ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

ἡ

αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.

(Ἴδε προηγουμένον φύλλον)

Τὸ ἄλλο δυσάρεστον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δοκιμάσω, ἦτο τὸ πετάλωμα· ἦτο δὲ πολὺ σκληρὸν κατὰ πρῶτον. Ὁ Κύριός μου ἐπῆγε μαζὺ μου εἰς τὸν πεταλωτὴν διὰ νὰ ἴδῃ ὅτι δὲν θὰ ἐπονοῦσα, οὔτε θὰ ἐτρόμαζον. Ὁ πεταλωτής ἐλάβε τοὺς πόδας μου εἰς τὴν χεῖρά του τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἀπέκοψε μέρος τοῦ χαλιῶ μου. Δὲν μὲ ἐπόνεσε, ὥστε ἰστάμην ἐπὶ τῶν τριῶν σκελῶν μου ἡσυχος ἕως οὗ ἔκαμε τὸ αὐτὸ εἰς ἀφοτέρους τοὺς πόδας μου. Ἐπειτα ἐπῆρε εἰς τὸ χεῖρ του ἓν κομμάτιον σιδήρου εἰς τὸ σχῆμα τοῦ ποδός μου καὶ τὸ ἐφήρμωσε διὰ καρφίων, ὥστε ἐστερεώθη καλῶς εἰς τὸ νύχι μου. Οἱ πόδες μου μοὶ ἐφαίνοντο τότε βαρεῖς καὶ σκληροί, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν ἐσυνείθισα καὶ εἰς τοῦτο.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριός μου ἤρχισε νὰ μὲ γυμνάζῃ νὰ φέρω τὰ χάμουρα. Ἐδῶ ἦσαν νέα πάλιν πράγματα. Πρῶτον σκληρὸς λαιμοδέτης ἐτέθη ἀκριβῶς εἰς τὸν τράχηλόν μου, καὶ δύο μεγάλα κομμάτια ἀπὸ δέρμα ἐτέθησαν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου, ταῦτα ὀνομάζονται παρώπια, τὰ ὁποῖα μὲ ἐμπόδιζον ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπω εἰς τὰ πλάγια, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Κατόπιν ἐτέθη εἰς τὴν ῥάχιν μου ἓν μικρὸν σαμαράκι μὲ ἓν ἀηδὲς σκληρὸν λωρίον, τὸ ὁποῖον ἐφηρμόζετο ὑπὸ τὴν οὐράν μου, ὀνομάζεται δὲ ὑπούριον! τὸ ἐμισοῦσα δὲ ὑπερβολικὰ, διότι ἦτο ἐπίσης δυσάρεστον ὡς ὁ χαλινός. Πότε δὲν εἶχον τὴν διάθεσιν νὰ κλοτσίσω, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχον κλίσιν πρὸς τὸ λάκτισμα, ποτὲ δὲν ἔμπορουσα νὰ λακτίσω τόσον καλὸν κύριον, ὁποῖος ἦτο ὁ κύριός μου· οὕτω δὲ μὲ τὸν καιρὸν ἐσυνείθισα εἰς ὅλα ταῦτα καὶ ἔμπορουσα νὰ κάμνω τὴν ἐργασίαν μου ἐπίσης καλῶς ὅσον καὶ ἡ μητέρα μου.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ἓν πρᾶγμα τῆς γυμνάσεώς μου, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐθεώρουν μέγα πλεονέκτημα. Ὁ κύριός μου μὲ ἔστειλε μίαν φορὰν εἰς τὸ ὑποστατικὸν ἐνὸς γείτονος γεωκτῆμονος, ὅστις εἶχεν ἓν λειβάδι, εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὁποίου διήρχετο σιδηρόδρομος. Ἐκεῖ ἦσαν ὀλίγα πρόβατα καὶ ἀγελάδες καὶ ἐγὼ ἀφίθην νὰ βόσκω μεταξὺ αὐτῶν.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸν πρῶτον συρμὸν ὅστις διῆλθεν ἐκείθεν. Ἐβόσκον ἡσύχως πλησίον τοῦ φραγαοῦ, ὅστις ἐχώριζε τὸ λειβάδιον ἀπὸ τὸν

σιδηρόδρομον, ὅταν ἤκουσα παράδοξόν τινα ἦχον μακρόθεν, πρὶν δὲ ἐννοήσω καλῶς πόθεν ἤρχετο μακρὸς συρμὸς ἀμαζῶν διῆλθεν ἀστραπηδὸν ἀπ' ἔμπροσθέν μου μὲ τρομερὸν κρότον καὶ μὲ στήλην καπνοῦ, τόσον δὲ ἐτρόμαξα, ὥστε μὲ ἐπῆρε κάμποσον χρόνον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Ἀμέσως τόβαλα στὰ πόδια καὶ ἔφυγον καλπάζων πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ λειβαδίου καὶ ἐκεῖ ἐστάθην φρίττων ἀπὸ ἐκπληξιν καὶ φόβον. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας διάφοροι ἄλλοι συρμοὶ διῆλθον ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, τινὲς βραδύτερον καὶ ἄλλοι ταχύτερον βαίνοντες, ὅλοι δὲ ἐσταμάτουν εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον κείμενον σταθμόν, ἐκφέροντες ὅξυν συριγμὸν πρὶν σταματήσουν. Τὸ θέαμα τοῦτο ἐνόμιζον πολὺ τρομερὸν, ἀλλ' αἱ ἀγελάδες ἐξηκολούθουν νὰ βόσκουν ἡσύχως, καὶ οὐδὲ κἂν τὴν κεφαλὴν των ἐσήκωνον, ὅτε τὸ μαῦρον ἐκεῖνο πρᾶγμα τὸ φουσῶν καὶ τρίζον διήρχετο.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν ἔμπορουσα νὰ βοσκῇ ἡσύχως, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν εἶδα ὅτι τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα ποτὲ δὲν ἦλθεν εἰς τὸ λειβάδι ἢ μὲ ἔβλαψεν εἰς τὸ παραμικρόν, ὅθεν ἤρχισα νὰ ἀδιαφορῶ, καὶ ταχέως ἐβόσκον τόσον ἡσύχως ὅσον τὰ πρόβατα καὶ αἱ ἀγελάδες!

Ἐκτοτε ἔχω ἰδεῖ πολλοὺς ἵππους τρομαζοντας καὶ ἀνησυχούς εἰς τὴν θεάν καὶ τὸν ἦχον τῆς ἀτμομηχανῆς, ἐνῶ ἐγὼ χάρις εἰς τὸν καλὸν μου κύριον εἶμαι τόσον ἀφοβός εἰς τὸν σταθμόν τοῦ σιδηρόδρομου ὅσον καὶ εἰς τὸν σταυλόν μου.

Τώρα, ἐάν τις θέλῃ νὰ γυμνάσῃ καλῶς νέον ἵππον, αὐτὸς εἶναι ὁ κατάλληλος τρόπος. Ὁ κύριός μου συχνὰ μὲ ἔζευγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάξι μὲ τὴν μητέρα μου, διότι αὕτῃ ἦτο εὐσταθὲς καὶ ἡδύνατο νὰ μὲ διδάξῃ, πῶς νὰ βαίνω καλλίτερον παρὰ ξένος ἵππος. Αὕτῃ μὲ εἶπε ὅτι ὅσον καλλίον ἐφερόμην, τόσον καλλίτερον θὰ μὲ μετεχειρίζοντο καὶ ὅτι τὸ φρονιμώτατον πάντοτε ἦτο νὰ κάμνω τὰ δυνατὰ μου διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριόν μου. Ἀλλὰ προσέθηκεν, εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν διάφορα εἶδη ἀνθρώπων, καλοὶ καὶ σκεπτικοί, καθὼς ὁ ἰδικός μου κύριος, ὥστε πᾶς ἵππος νὰ ὑπερηφανεύηται δι' αὐτούς, καὶ κακοὶ καὶ διεστραμμένοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπρεπε ποτε νὰ ἔχουν ἵππον ἢ σκύλον, τὸν ὁποῖον νὰ ὀνομάζουν ἰδικόν των. Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουν πολλοὶ μωροί, μάταιοι, ἀμαθεῖς καὶ ἀπρόσεκτοι, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν φροντίζουν νὰ σκέπτονται. Οὗτοι καταστρέφουν τοὺς ἵππους περισσότερον παρ' ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀπλῶς δι' ἑλλειψίν νοῦ. Δὲν ἐπιθυμῶν τοῦτ', ἀλλ' ὅμως τὸ πράττουν. Ἐλπίζω ὅτι σύ, ἐπρόσθεσεν ἡ ἀγαπητὴ μου μήτηρ, θὰ πέσης εἰς

καλὰς χεῖρας, ἀλλ' ὁ ἵππος δὲν ἤξεύρει ποῖος θὰ τὸν ἀγοράσῃ, ἢ ποῖος θὰ τὸν ἱππεύῃ ἢ τὸν ὀδηγῇ εἰς ἀμάξιον. Τὸ πᾶν εἶναι τυχερόν· ἀλλ' ὅμως σοὶ λέγω, κάμνε τὰ δυνατὰ σου, ὅπου δὴποτε καὶ ἂν πέσῃ ὁ κληρὸς σου, νὰ ἀποκτήσῃς καλὸν ὄνομα καὶ νὰ τὸ διατηρήσῃς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΩΣ ΓΕΥΜΑΤΙΖΟΥΝ ΟΨΑΡΙΑ ΤΙΝΑ.

Ὁ *κιπρίνος* (γροβιὸς) ἔχει τοὺς ὀδόντας τοῦ πρὸς τὰ ὀπισθεν εἰς τὸν φάρυγγα, ὥστε ὅταν πᾶσχη ἀπὸ λαιμόπονον δὲν ἤξεύρει ποῖον νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἱατρὸν ἢ τὸν ὀδοντοῖατρόν! Ὁμοιάζει δὲ τὸν βοῦν, διότι ἀναμασᾷ τὴν τροφήν του! Δυστυχῶς δὲν ἔχει τὰς ἄλλας ιδιότητας τοῦ βοός, διότι εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύει εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰμὴ πρὸς τροφήν.

Ὁ *καρκίνος* μασᾷ τὴν τροφήν του μὲ τοὺς πόδας του, ἐνῷ τὸ στρίδιον τρώγει μὲ τὰ γένηια του! Θὰ ἀπέθνησκε δὲ τῆς πείνης, ἐὰν εἶχε νὰ περιμένῃ τόσον χρόνον ὅσον τὰ παιδιὰ μας, ἕως οὐ αὐξήσουν τὰ γένηια του! Καὶ ὅμως τὰ γένηια τῶν ὀστρέων μόλις εἶναι ὁρατὰ!

Τὰ *μαλάκια* δὲν ἔχουν ποσῶς ὀδόντας, ἀλλ' ὅταν πεινοῦν περιτυλίσσονται πέριξ τῆς τροφῆς των ὥς νὰ ἦσαν ἐν κοιμᾷτι χαρτίου.

Τὰ *ἀστεροειδῆ* ἀπεναντίας, στρέφονται ἀπὸ τὰ ἔσω πρὸς τὰ ἔξω. Αἱ ἀκτίνες των εἶναι οὕτω πῶς κατεσκευασμέναι, ὥστε τὸ δέρμα δύναται νὰ ἀναστραφῇ καὶ τὸ μὲν ἔσω νὰ ἔλθῃ πρὸς τὰ ἔξω, τὸ δὲ ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, περιτυλίσσων τὴν τροφήν πέριξ ἑαυτοῦ, μένει δὲ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἕως οὐ χορτάσῃ!

ΚΟΛΟΜΒΟΣ.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, ὁ ἀνακαλυπτὴς τῆς Ἀμερικῆς ἐγεννήθη εἰς τὴν Γενουήν περὶ τὸ 1435, καὶ ἀπέθανε ἐν Βαλαδολιδ τῆς Ἰσπανίας τὴν 20 Μαρτίου 1506. Ὁ πατὴρ του ἦτο ὕφαντῆς μαλλίνων ὑφανμάτων ἐν Γενουῇ, εἶχε δὲ καὶ ἄλλους δύο υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα.

Ὁ Χ. Κολόμβος ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, μετὰ ταῦτα δὲ ἐπανῆλθεν οἰκαδε καὶ ἐνησχολεῖται κατὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ὥρας του, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βαρθολομαίου εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ναυσιπλοΐαν.

Τὸ 1449—1458 ὑπηρετήσεν ὡς ναύτης ὑπὸ τὸν θεῖόν του Κολόμβον, ὅστις ἐδιοικῶσεν ἐν καταδρομικῶν πλοίων κατὰ τὸν Βενετῶν καὶ Νεαπολιτάνων. Τὰ μετὰ ταῦτα 20 ἔτη ὁ Χρ. Κολόμβος διηλθεν εἰς διάφορους ναυτικὰς ὑπηρεσίας τῆς πατρίδος του, ἐπιδελ-

ῆας πάντοτε νοημοσύνην καὶ δραστηριότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Μετ' αὐτῇ τινι ναυμαχίᾳ κατὰ τῶν Βενετῶν, καθ' ἣν τὸ πλοῖόν του ἐκάη καὶ αὐτὸς ἐσώθη κολλυμβῶν, κατέφυγεν εἰς τὴν Λισαβώνα καὶ ἐκεῖ ἐγνώρισε καὶ ἐνυμφεῖθαι τὴν θυγατέρα ἰταλοῦ τινος θαλασσοπόρου, ἐξ ἧς ἐγέννησεν υἱόν, ὃν ὠνόμασε Διέγον. Ἐνῷ δὲ εὐρίσκετο ἐκεῖ ὁ γυναικάδελφός του τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι ἡ θάλασσα κατὰ μίαν μεγάλην τρικυμίαν ἐκ δυτικοῦ ἀνέμου ἐρρίψεν εἰς τὴν Ξηρὰν τεμάχιον ἑξέλου περιέργως ἐσκαλισμένον. Ἐπίσης γέρων τις πολίτης τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι εὑρε ποτὲ κώπην ἐσκαλισμένην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶδε καλὰμια τῶν Τροπικῶν κλιμάτων, τὰ ὅποια τὰ κύματα εἶχον ῥίψει εἰς τὰς Πορτογαλλικὰς ἀκτὰς. Ταῦτα ἔδωκαν τὴν πρώτην νύειν εἰς τὸν Κολόμβον τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ταξιδεύων πρὸς δυσμὰς. Ἡ ἰδέα του αὕτη ἐνισχύθη ὑπὸ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Ἰταλοῦ φιλοσόφου Τοσκανέλλῃ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον ὅον βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας, ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ἦτο πρακτικόν τὸ εἰς τὰς Ἰνδίας ταξιδεῖον ἐκ Δυσμῶν.

Ὁ Τοσκανέλλῃς ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο δυνατόν καὶ συγχρόνως ἔστειλε καὶ χάρτην, εἰς τὸν ὅποιον τὰ Δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς ἔθεσεν ἀπέναντι τῶν Ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀσίας.

Μὲ τὸν φιλόσοφον τοῦτον ὁ Κολόμβος ἤνοιξεν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἐνισχύθη πολὺ εἰς τὴν ἀπόφασίν του νὰ κάμῃ τὸ ταξιδεῖον τοῦτο διευθυνόμενος πρὸς δυσμὰς.

Τὸ 1477 ὁ Κολόμβος ἔκαμε τὴν πρώτην δοκιμὴν αὐτοῦ ταξιδεύσας 100 περίπου λεύγας πέραν τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς 73 μοίρας βορείου πλάτους, ἐξελάγη δὲ μὴ εὐρύν τὴν θάλασσαν παγωμένην.

Μετὰ τοῦτο ἐπεσκέφθη τὴν εἰς τὰ παράλια τῆς Γουινέας ἐν Ἀφρικῇ μικρὰν ἀποικίαν τῶν Πορτογάλων καὶ μετὰ 10 ἔτων ἐπανειλημμένας προσπάθειας παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Πορτογαλλίας, ἀπεφάσισε νὰ ἀποταθῇ εἰς ἄλλον Ἡγεμόνα.

Εὐτυχῶς τῷ 1484 ἐνῷ ἐπορεύετο μετὰ τοῦ υἱοῦ του διὰ τῆς Ἰσπανίας, ἐσταμάτησε ἡμέραν τινὰ ἐξωθεν Μοναστηρίου τῶν Φραγκισκάνων Λαδαβίτα καλουμένου καὶ ἐλήτρησε ἄρτον καὶ ὕδωρ διὰ τὸν υἱόν του.

Ὁ Ἡγούμενος Ἰωάννης Μαρκέτας ἐδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως εἰς τὸ μοναστήριον καὶ τόσον διηγέρθη τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως του μετὰ τοῦ Κολόμβου, ὥστε συμβουλευθεὶς μετὰ τοῦ ἱατροῦ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἀπεφάσισε νὰ φιλοξενίσῃ τὸν Κολόμβον καὶ τὸ τέκνον του ἐν τῷ μοναστηρίῳ μέχρι τῆς ἐλευσόμενης ἀνοίξεως 1486.

Κατὰ τὸ δάστημα τοῦτο ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς ἐπρομήθευσεν εἰς τὸν Κολόμβον συστατικὸν πρὸς τὸν ἐξομολογητὴν τῆς Βασιλείας Ἰσαβέλας, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος οὐ μόνον ψυχρῶς τὸν ἐδέχθη, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἀντενήργησε κατὰ τοῦ σχεδίου του.

Ἐπὶ τέλους ὁμως διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ταμίου τοῦ Κράτους Ἀλόνζου δὲ Κουιντανέλλου, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πάππα Ἀντωνίου Γεραλδίνου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἦτο παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου, ἐπέτυχε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλέα. Ἀποτέλεσμα τῆς παρουσιάσεως ἐκείνης ἦτο ἡ οὐσαστις ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τοῦ σχεδίου του, αὕτη δὲ μετὰ πολλὰς καὶ ἐπανειλημμένας